

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1435	Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος (Ἰω. 4,5 – 42) 6 Μαΐου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἀληθινὴ ἀλλαγὴ; Μόνον ὁ Χριστός!

ΣΗΜΕΡΑ, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο διηγείται **ἓνα θαῦμα**. Μὰ ἐμεῖς, θὰ πῆτε, δὲν ἀκούσαμε θαῦμα. Θαῦμα εἶνε ἓνας τυφλὸς νὰ δῆ τὸ φῶς, ἓνας κουφὸς νὰ ἀκούσῃ, ἓνας παράλυτος νὰ περπατήσῃ, ἓνας νεκρὸς ν' ἀναστήθῃ. Τέτοιο πρᾶγμα δὲ λέει τὸ εὐαγγέλιο... Ἄλλ' ἐγὼ ἐπιμένω· διηγείται θαῦμα ἀνώτερο ἀπὸ τὰ θαύματα αὐτά. Ποιὸ εἶνε λοιπὸν τὸ θαῦμα;

***

Στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ στὴν πόλι Συχάρ τῆς Σαμαρείας τῆς Παλαιστίνης ζοῦσε μιὰ γυναίκα. Ἡ ζωὴ τῆς δὲν ἦταν καλὴ. **Ζοῦσε ἀτακτα**. Εἶχε χωρίσει μὲ τὸν πρῶτο ἄντρα τῆς καὶ πῆρε δεύτερο, ἔπειτα χώρισε μὲ τὸ δεύτερο καὶ πῆρε τρίτο, χώρισε μὲ τὸν τρίτο καὶ πῆρε τέταρτο, χώρισε καὶ μὲ τὸν τέταρτο καὶ πῆρε πέμπτο· τέλος χώρισε καὶ μ' αὐτὸν καὶ συζοῦσε μ' ἓναν ἕκτο παρανόμως. Τί νὰ ποῦμε; Ἡ γενεὰ μας δὲ μπορεῖ νὰ τὴν κατακρίνῃ· εἴμεθα κ' ἐμεῖς σὲ μεγάλη διαφθορά.

Παλαιότερα τὸ **διαζύγιο** ἦταν ἄγνωστο. Τώρα; ἀπ' τὰ διαζύγια ζοῦνε οἱ δικηγόροι κι ἀπ' τὶς ἐκτρώσεις οἱ γιατροί. Ποῦ καταντήσαμε; ἔφταιξαν νέους νόμους, ποὺ κάνουν τὸ διαζύγιο ἀκόμα πιὸ εὔκολο. Εἶχε πεῖ ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός· Θά ῥθῃ μέρα ποὺ ὁ ἄντρας θ' ἀλλάζῃ γυναίκα ὅπως ἀλλάζει ποικύμισο, καὶ ἡ γυναίκα θ' ἀλλάζῃ ἄντρα ὅπως ἀλλάζει φουστάνι. Ἐκεῖ φτάσαμε. Ἡ μοιχεία δὲν θεωρεῖται τίποτα. Σπάνιο πρᾶγμα τώρα γυναίκα νὰ γνωρίσῃ ἓναν ἄντρα. Μία ἀπὸ τὶς νεοφώτιστες γυναῖκες, ποὺ ἔχω βαπτίσει στὴ Φλώρινα, συναντήθηκε μὲ κάποια ξένη, ἀπὸ ἄλλο μέρος, κ' ἐκείνη τῆς μιλοῦσε περιφρονητικά. —Ἔσεῖς εἶστε γύφτισσες, λέει. —Ἄκουσε, τῆς ἀπαντᾷ ἡ νεοφώτιστη· ἐμένα ποὺ μὲ βλέπεις ἓναν ἄντρα γνώρισα, ἐσὺ πόσους ἔχεις γνωρίσει; Τότε ἡ ἄλλη κατέβασε τὸ κεφάλι...

Ἔτσι ζοῦσε καὶ ἡ Σαμαρείτισσα. Ἀλλὰ εἶχε

κ' ἓνα καλό. Διότι δὲν ὑπάρχει ἅγιος χωρὶς κάποιο ἐλάττωμα, καὶ δὲν ὑπάρχει ἁμαρτωλὸς ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ καὶ κάτι καλό. Καὶ ἡ ἁμαρτωλὴ αὐτὴ εἶχε κάτι ποὺ ταιριάζει στὴ γυναίκα· **εἶχε ντροπὴ**. Ἀπὸ ποῦ τὸ συμπεραίνουμε; Τὸ χωριὸ εἶχε ἓνα πηγᾶδι, ὅπου πῆγαιναν πρῶτὶ - βράδῃ ὅλες οἱ γυναῖκες κ' ἔπαιρναν νερό. Αὐτὴ λοιπὸν δὲν πῆγαινε μαζί τους· πῆγαινε τὸ μεσημέρι ποὺ ἔκαιγε ὁ ἥλιος. «Ἔωρα ἦν ὥσει ἔκτη», λέει τὸ εὐαγγέλιο (Ἰωάν. 4,6). Ντρεπόταν, καὶ πῆγαινε μόνη. Σήμερα τέτοια ντροπὴ δὲ βλέπεις.

Ἡ Σαμαρείτισσα ὅμως εἶχε τοῦτο τὸ καλό. Γι' αὐτό, ἐνῶ τὴν περιφρονοῦσαν ὅλοι, ἓνας τὴν πρόσεξε· ὁ Χριστός. Βάδισε χιλιόμετρα πεζῆ καὶ ἦρθε σὸ χωριὸ τῆς. Ἐπίτηδες ἦρθε, γι' αὐτὴ τὴν ψυχὴ. Καὶ δὲν τὴν εἶπε πόρνη, ἐλεεινὴ, τρισάθλια, ἀλλ' ἄνοιξε **συζήτησι** μαζί τῆς.

Διψασμένος ὅπως ἦταν, τῆς λέει· —Ἄός μου νὰ πιῶ. Αὐτὴ παραξενεύτηκε, διότι ἦταν Ἰουδαῖος, καὶ οἱ Ἰουδαῖοι μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες εἶχαν μῖσος. —Πῶς ἐσύ, τοῦ λέει, ζητᾷς νερὸ ἀπὸ μένα, μιὰ Σαμαρείτισσα; Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ· —Ἄν ἤξερες ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ σοῦ ζητάει νερό... Ὁ Χριστὸς φαινόταν ἄνθρωπος, μὲ ταπεινὸ σχῆμα, ἀλλὰ ἦταν Θεός. Καὶ τί ζητοῦσε; Ἐνα ποτήρι **νερό**. Νερὸ ζήτησε καὶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ σὸ σταυρό· ἀφυδατωμένος ἀπὸ τὴν αἱμορραγία εἶπε «**Διψῶ**» (Ἰωάν. 19,28), καὶ ἀντὶ νερὸ τὸν πότισαν χολή. Ποιὸς διψᾷ; Αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὰ σύννεφα, τὴ βροχή, τὶς θάλασσες καὶ τοὺς ὠκεανούς· αὐτὸς ποὺ, τὸ δαχτυλάκι του νὰ κουνήσῃ, θὰ στερέψουν τὰ νερά.

Καὶ θὰ γίνῃ αὐτὸ κάποτε. Σᾶς τὸ λέω· **εἴμεθα ἀχάριστοι**. Ἄλλοτε ὑπῆρχε εὐγνωμοσύνη σὸ Θεό. Θυμήθηκα τὴν ἐποχὴ πρὶν 80 χρόνια, ὅταν ἦμουν μικρὸ παιδί, ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἔπιναν ἓνα ποτήρι νερὸ κ' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους. Τώρα; τὴ μπουκιά ἔχουν σὸ στόμα καὶ τὸ Χρι-

στο βλαστημᾶνε. Ἀγνώμων ἄνθρωπε, θά ῥθη ὥρα πού θά στερέψουν οἱ πηγές, καί τότε θά τρέχης σάν τρελλός νά βρῆς νερό καί θά γλείφης τὰ βράχια μέσ' στίς σπηλιές γιά νά δροσιστῆς. Γι' αὐτό τώρα, ὅταν τρώς καί πίνης στό σπίτι σου, λέγε «Δόξα σοι, ὁ Θεός».

— Δός μου νά πιῶ, λέει τώρα στή γυναῖκα· κι ἂν ἤξερες ποιός εἶν' αὐτός πού σοῦ ζητάει, ἐσύ θά τοῦ ζητοῦσες νά σοῦ δώσῃ τὸ ἀθάνατο νερό. Γιατί **ἐγὼ ἔχω τὸ ἀθάνατο νερό...** — Τὸ ἀθάνατο νερό; Ποιός εἶν' αὐτός; Δός μου το, Κύριε, νά μὴν ἔρχωμαι κάθε φορά ἐδῶ νά ἀντλῶ.

Ὁ Χριστὸς τῆς λέει: — Φώναξε τὸν ἄντρα σου. — Δὲν ἔχω ἄντρα. — Καλὰ εἶπες· πέντε ἄντρες ἄλλαξες, κι οὔτε αὐτός πού ἔχεις τώρα εἶνε νόμιμος. Ἡ γυναῖκα σκέφτηκε· Προφήτης θά εἶνε· πού ξέρει τὰ μυστικά μου;... **Ἦ τὰ μυστικά μας!** Δὲν τὰ ξέρει ὁ ἄντρας σου — τὸν κοροϊδεύεις, δὲν τὰ ξέρει ἡ γυναῖκα σου, δὲν τὰ ξέρουν τὰ παιδιά σου, δὲν τὰ ξέρει κανεὶς· τὰ ξέρει ὁ μὴν ὁ Θεός, καὶ ἀλλοίμονό σου!...

— Βλέπω, Κύριε, λέει ἡ Σαμαρείτισσα, ὅτι εἶσαι προφήτης· λύσε μου μιὰ ἀπορία γιά τὴ **λατρεία τοῦ Θεοῦ**· πού πρέπει νά λατρεύεται ὁ Θεός, στὰ Ἱεροσόλυμα πού λέτε σεις οἱ Ἰουδαῖοι, ἢ στό ὄρος Γαριζὶν ὅπως ἔκαναν οἱ δικοὶ μας πρόγονοι; Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ: — Οὔτε στό Γαριζὶν, οὔτε στὰ Ἱεροσόλυμα: **«πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν»** (Ἰωάν. 4,24). Βαρυσήμαντα λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα κήρυξε μιὰ ἀλήθεια αἰώνια. Γι' αὐτό ἡ πίστι μας δὲ συγκρίνεται μὲ καμμιὰ θρησκεία τοῦ κόσμου.

Κι ὅταν στή συνέχεια ὁ Χριστὸς τῆς ἀπεκάλυψε ὅτι **αὐτὸς εἶνε ὁ Μεσσίας**, τότε ἐκεῖνη ἀφήνει τὴ στάμνα τῆς, τρέχει στό χωριὸ καὶ λέει σὲ ὄλους: Ἐλάτε νά δῆτε κάποιον πού μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα· μήπως αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστός; **Καὶ ἦρθαν ὄλοι, τὸν ἄκουσαν, καὶ πίστεψαν.** Καὶ εἶπαν στή γυναῖκα: — Δὲν πιστεύουμε πλέον ἐπειδὴ τὰ εἶπες ἐσύ· πιστεύουμε, γιὰ τὸ μόνον μας γνωρίσαμε ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστός.

Ἡ Σαμαρείτιδα πίστεψε ἡ ἴδια, πίστεψαν τὰ παιδιά τῆς καὶ πολλοὶ συγγενεῖς τῆς. Ἄλλαξε ὄνομα, ὠνομάστηκε Φωτεινὴ. **Ἐγίνε ἱεραπόστολος.** Ἐφυγε ἀπ' τὸ χωριὸ τῆς, περιώδευσε πόλεις καὶ χωριά, κήρυξε Χριστὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν. Ἐφτασε καὶ στήν ἀλησμόνητο Σμύρνη κ' ἐκεῖ μαρτύρησε. Ἐκεῖ οἱ Μικρασιῶται πρόγονοί μας, μέσα σὲ 40 μέρες τῆς ἔχτισαν μεγάλο ναό, καὶ ἐκεῖ σὺν σήμερα τὴν ἐώρταζαν οἱ Σμυρνιοί, ἕως ὅτου ἦρθε ἡ καταστροφὴ τοῦ 1922. Στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς λειτούργησε γιά τελευταία φορὰ ὁ

Χρυσόστομος Σμύρνης καὶ εἶπε: Ἕλληνες, μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας· θά ξημερώσουν καλύτερες ἡμέρες γιά τὸ ἔθνος μας! Ὑστερα τὸν ἄρπαξε τὸ ἄλογο πλήθος καὶ τὸν ἔκανε κομμάτια καὶ τὸ αἷμα τοῦ ράντισε τὰ καλντερίμια. Μετὰ ἀπὸ χρόνια τὸ τέμπλο τοῦ ναοῦ αὐτοῦ μεταφέρθηκε στήν Ἑλλάδα καὶ τοποθετήθηκε σὲ καινούργιο ναὸ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς στή Νέα Σμύρνη Ἀθηνῶν, πού ἔχτισαν οἱ πρόσφυγες, καὶ ἐκεῖ τὴν ἐορτάζουν.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τῆς Σαμαρείτιδος, πού ἦταν **σκοτεινὴ** καὶ ἔγινε **ἀγία Φωτεινὴ**.

* * *

Πολλοί, ἀγαπητοί μου, ἐμφανίστηκαν καὶ εἶπαν: Ἐμεῖς θ' ἀλλάξουμε τὴν κοινωνία... **Δὲν εἶνε εὐκόλη ἡ ἀλλαγὴ.** Ἡ κακία εἶνε ἄβυσσος. Παρ' ὅλη τὴ μόρφωσι καὶ τὰ «φῶτα», ὁ ἄνθρωπος παραμένει μέσα τοῦ ἑνὸς ἄγριος, ἕνα θηρίο. Ποιός θά τὸν ἀλλάξῃ; Ὁ λύκος μαλλὶ ἀλλάζει, τὴ γνώμη τοῦ δὲν τὴν ἀλλάζει. Διάφορα συστήματα καὶ κόμματα ὑπόσχονται ἀλλαγὴ. Μὰ τὰ προγράμματά τους εἶνε ἀνεπαρκῆ. Μὲ ἀσπιρίνες καὶ ἔμπλαστρα δὲν θεραπεύεται ὁ καρκίνος. Αὐτοὶ δὲν ἄλλαξαν οὔτε τὸν ἑαυτό τους, καὶ θ' ἀλλάξουν τοὺς ἄλλους;

Δὲν ἀλλάζει ἡ κοινωνία ἔτσι. Ἐνας μόνον εἶνε **ἡ ριζικὴ ἀλλαγὴ**· καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ναζωραῖος. Αὐτὸς παίρνει τὸ λύκο καὶ τὸν κάνει ἄρνι, παίρνει τὸν κόρακα καὶ τὸν κάνει περιστέρι, παίρνει τὸ κάρβουνο καὶ τὸ κάνει διαμάντι, παίρνει τὸν κακοῦργο καὶ τὸν κάνει ἅγιο. Οἱ ἄλλοι κάνουν ἀλλαγὴ τοῦ δέρματος, ἀλλαγὴ ἐπιφανειακῆ. Μόνον ὁ Χριστὸς μπορεῖ νά κἀνῃ τὴ βαθειὰ ἀλλαγὴ.

Πότε ὁ μὴν; Ὅταν ἐμεῖς πιστέψουμε καὶ τὸν ἀκολουθήσουμε ὅπως οἱ πρόγονοί μας. **Δός μας, Κύριε, τὴν πίστι τῶν πατέρων μας!** Ἀγράμματοι ἦταν, σὲ καλύβες κατοικοῦσαν, ἀλλ' εἶχαν ἀγιωσύνη καὶ εὐπρέπεια. Δὲν ἀκούγontan πορνεία, μοιχεῖα, ἄλλα ἐγκλήματα· ἦταν ἀφωσιωμένοι στό Θεό. Ἄς μετανοήσουμε κ' ἐμεῖς. Ἄς ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμα τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς. Ὅσο ἀμαρτωλοὶ κι ἂν εἴμαστε, ἄς πλησιάσουμε τὸ Χριστὸ καὶ ἄς πιστέψουμε. Τί νά πιστέψουμε;

Τὸ λέω ἐγὼ ὁ γέροντας ἐπίσκοπος. **Πιστεύω, πιστεύω ἀκράδαντα.** Ἄν δὲν πίστευα, θά προτιμοῦσα νά κἀνω ἄλλο ἐπάγγελμα. Πιστεύω στό Εὐαγγέλιο, πιστεύω στήν Ἐκκλησία, πιστεύω τί; Ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα δὲν ὑπάρχει ἄλλος σωτήρας, παρὰ μόνον ὁ Ἰησοῦς Χριστός· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομνημονοποιημένη ομιλία, ἡ ὁποία εἶνε στὸν 1. ναὸ Γενναίου τῆς Θεοτόκου Κάτω Κλαρινῶν - Φλωρίνης τὴν 8-5-1988 μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφή καὶ σύνταξις 25-5-2008.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2090

Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Ἰω. 9,1-38)
13 Μαΐου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τυφλὸς καὶ τυφλοὶ

«Τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω» (Ἰω. 9,25)

Ἐκτάκτως, ἀγαπητοί μου, παρουσιάζομαι ἐστὴν ἀγάπη σας καὶ παρακαλῶ ν' ἀκούσετε λίγα λόγια. Τά ἔχετε ξανακούσει, γιατί οἱ κήρυκες διδάσκουμε τὸ ἴδιο καὶ μόνο εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. **Τὸν καλὸ λόγον νὰ τὸν ἀκοῦτε πολλές φορές,** τὸν κακὸ οὔτε μιὰ φορά· σ' αὐτὸν νὰ κλείνουμε τ' αὐτιά μας.

Ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο· τὸ ξέρουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ. Εἶνε ἡ **Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ**.

Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα διαιρεῖται σὲ δύο μέρη· τὸ ἓνα ὁμιλεῖ γιὰ τὴν πάθησι τοῦ τυφλοῦ, τὴν τύφλωσι, τὸ ἄλλο γιὰ τὴν θεραπεία του. Τὸ ἓνα εἶνε σκοτεινὸ, τὸ ἄλλο φωτεινὸ. Ἄν ἦμιον ζωγράφος, θὰ ζωγράφιζα δύο κάδρα, ἓνα σκοτεινὸ σὰν τὴν πίσσα κ' ἓνα φωτεινὸ σὰν τὸν ἥλιο. Ποιὸ ἀρμόζει σ' ἐμᾶς; Ἐγὼ λέω τὸ πρῶτο, τὸ σκοτάδι· γιατί κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον **στο σκοτάδι εἴμαστε**. Ὅταν ἓνας μεγάλος ἅγιος, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, μέσα σὲ μιὰ σπηλιά στα βουνὰ τῆς Μακεδονίας, προσευχόταν διαρκῶς «*Κύριε, φώτισόν μου τὸ σκότος*», Θεέ μου φέξε στο σκοτάδι μου, τί νὰ ποῦμε ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ; Πρέπει νὰ ζῆς στο φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλ' ἄς δοῦμε σύντομα τὸ εὐαγγέλιο.

***

Ἐπῆρχε, ἀγαπητοί μου, ἓνας τυφλός, **τυφλὸς ἐκ γενετῆς**. Δὲν εἶχε μάτια, δὲν εἶχε βολβούς· ὅλη ἡ ζωὴ του ἦταν ἓνα σκοτάδι. Ἄκουγε ὅτι τὸ πρῶτὸ βγαίνει ὁ ἥλιος καὶ τὰ παιδιὰ νὰ λένε, Τί ὄμορφη σήμερα ἡ ἀνατολή! ἢ Τί ὠραῖο τὸ ἡλιοβασίλεμα! ἄκουγε τοὺς ἄλλους νὰ μιᾶνε γιὰ τὰ λουλούδια τῆς γῆς, γιὰ τὰ ποτάμια καὶ τὶς θάλασσες, γιὰ τὶς ὀμορφιὲς ποὺ ἔχει ὁ κόσμος, μὰ δὲν ἔβλεπε τίποτα. Ἄκουγε νὰ κελαῖδοῦν πουλιά, μὰ πουλιά δὲν ἔβλεπε. Ἄκουγε τὴ φωνὴ τῆς μάνας, μὰ τὴ μάνα δὲν τὴν ἔβλεπε. Εἶχε σκοτάδι, ἦταν τυφλός.

Καὶ μόνο τυφλός; ἦταν καὶ **πτωχός**. Δὲν εἶχε πῶς νὰ ζήσει, καὶ κατήντησε ζητιάνος· στεκόταν σ' ἓνα σταυροδρόμι καὶ ζητοῦσε ἐλεημο-

σύνη ἀπ' τοὺς διαβάτες. Ποιὸς νὰ τὸν προσέξῃ! Ἄμα εἶνε κανεὶς φτωχός, τὸν ξεχνᾶνε ὅλοι· κι ἅμα κοντὰ στὴ φτώχεια ὑπάρχη καὶ ἀρρώστια, ἀκόμη περισσότερο. Ἔτσι κι αὐτόν. Μπορεῖ ὅμως νὰ σὲ ξεχάσουν ὅλοι, ἀκόμα καὶ ἡ μάνα ποὺ σὲ γέννησε, ἀλλὰ ἓνας δὲν ξεχνάει τὸν ἄνθρωπο· αὐτὸς ποὺ τὸν ἔπλασε. Ὁ Θεὸς ὄχι τὸν ἄνθρωπο ἀλλ' οὔτε τὸ μυρμηγκὶ δὲν ξεχνάει· ὅλα τὰ φροντίζει ὁ καλὸς Δημιουργός.

Τὸν θυμήθηκε λοιπὸν κι αὐτόν ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, ὁ Χριστός. Γι' αὐτὸ πῆγε καὶ στάθηκε μπροστά του. Καὶ **τὸν ἔκανε καλὰ**. Πῶς; Τὸ εὐαγγέλιο λέει, ὅτι ἔφτυσε χάμα· καὶ τὸ σάλιο τοῦ Χριστοῦ, ναί, κάνει θαύματα. Ἐφτυσε στὸ χῶμα τῆς γῆς, ἔκανε λάσπη - ἀλοιφή, ἄλειψε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε· Πήγαινε νὰ νιφθῆς. Πῆγε λοιπὸν ἀμέσως, χωρὶς ἀντίρρηση. Κι ὅταν νίφθηκε, εἶδε τὸ φῶς του.

Αὐτὸ εἶνε σύντομα τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο.

***

Ἐνας εἶνε, ἀγαπητοί μου, ὁ τυφλὸς τοῦ εὐαγγελίου. Ἀλλὰ σήμερα τυφλοὶ **εἶνε κι ἄλλοι**.

● Ὑπάρχει **τύφλωσις σωματικὴ**. Κατὰ τὴν στατιστικὴ ὑπηρεσία μετὰ τὸ 1950 στὸ κράτος μας ὑπῆρχαν εἴκοσι μὲ τριάντα χιλιάδες τυφλοὶ ἀπὸ πολεμικὰ δυστυχήματα ἢ ἄλλες ἀρρώστιες.

Ἐχετε τὰ μάτια σας· νιώθετε τί **εὐλογία** εἶν' αὐτό; Πῆγα κάποτε σ' ἓνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας στὰ Σερβικὰ σύνορα, χτύπησα τὴν καμπάνα καὶ μαζεύτηκαν στὴν ἐκκλησία ἄνθρωποι δυστυχισμένοι. Τοὺς εἶπα, ὅτι πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεό. Κάποια γυναίκα τότε ἀναστέναξε καὶ λέει· –Πάτερ, τὶς καλύβες μᾶς τὶς ἔκαψαν, τὰ παιδιὰ μας τὰ κατέστρεψαν, δὲν ἔχουμε πιά τίποτα στὸν κόσμο· σὲ τέτοια φτώχεια πῶς νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεό; –Ἐάν, τῆς λέω, σοῦ δώση αὐτὴ τὴν ὥρα κάποιος μιὰ πολυκατοικία στὴ Θεσσαλονίκη ἢ ἓνα καντάρι χρυσάφι ἢ ἀσήμι, δίνεις τὰ μάτια σου; –Ὅχι, λέει· τὰ μάτια; αὐτὰ μοῦ μείνανε. –Δὲν δίνεις λοι-

πόν τὰ μάτια σου, γιατί ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τὰ πλούτη τοῦ κόσμου· ἄρα ἔχεις ἓνα πλοῦτο, εἶσαι πλούσια! Ἀκούοντας αὐτὸ ἡ γυναίκα παρηγορήθηκε. –Πράγματι, λέει, τὰ μάτια καὶ γενικά ἡ ὑγεία μας εἶνε **ἓνας θησαυρός**.

● Ὁ τυφλὸς τοῦ εὐαγγελίου εἶνε «φωτογραφία» κόσμου ὁλοκλήρου. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει μόνο σωματικὴ τύφλωσις, ὑπάρχει καὶ **τύφλωσις ψυχική**. Μπορεῖ ἓνας νὰ ἔχη τὰ μάτια του καὶ νὰ βλέπη μακριά, ἀλλὰ νὰ ἔνε τυφλὸς ψυχικά. Πῶς; Ἀναφέρω μερικὰ **παραδείγματα**.

✓ Νὰ **ἓνας νέος**, σπουδαστὴς ἢ ἐργαζόμενος, καμάρι τοῦ σπιτιοῦ του· σὲ μεγάλο ἀστικὸ κέντρο μπλέκει μὲ κακὲς παρέες, σὲ θεάματα καὶ διασκεδάσεις, παίρνει τὸν κακὸ τὸ δρόμο, καὶ πηγαίνει πρὸς τὸ γκρεμὸ. Τοῦ φωνάζουν οἱ δικοὶ του· Παιδί μου, ποῦ πᾶς; Δὲν ἀκούει κανένα· τὸν τύφλωσε τὸ πάθος τῆς σαρκός.

✓ Νὰ καὶ **μιὰ κοπέλλα** σεμνὴ καὶ ἐνάρετη, σὰν ἄγγελος. Ξαφνικά τὰ λευκὰ φτερά της μαυρίζουν σὰν τοῦ κόρακα. Ἔπεσε κι αὐτὴ σὲ σκοτεινὸ κύκλωμα, καὶ βαδίζει πρὸς τὴν καταστροφὴ χωρὶς ν' ἀκούη κανένα. Παρὰ τὴ μόρφωσίν της, τὴν τύφλωσε τὸ πάθος, εἶνε τυφλή.

✓ Μὰ ὄχι μόνο νέοι, ποὺ ἔχουν ἐπὶ τέλους κάποιον δικαιολογητικὸ λόγῳ ἀπειρίας· καὶ **κάποιοι μὲ γκρίζα μαλλιά**, μὲ οἰκογένεια, γυναίκα παιδιὰ καὶ κορίτσια τῆς παντρεϊᾶς, μιὰ μέρα ἀφήνουν τὸ σπίτι τους καὶ φεύγουν μὲ κάποια ἐρωμένη. Ὅλοι τρίβουν τὰ μάτια τους καὶ ρωτοῦν· Πῶς αὐτὸς ἔκανε τέτοιο πρᾶγμα;... Πῶς τό ἔκανε; τὸν τύφλωσε ὁ αἰσχροὺς ἔρωτας. ✓ Βλέπετε καὶ μιὰ **γυναίκα** ποὺ εἶνε 15-20 χρόνια παντρεμένη καὶ δὲν ἔδωσε ποτέ ἀφορμὴ ὑποψίας· καὶ ὁμως τώρα κάποιος τὴν ξεμύαλισε, ἀφήνει τὸν καλὸ της ἄντρα καὶ τὰ παιδιὰ της νὰ κλαῖνε, καὶ τρέχει ἄλλοῦ. Πόσα τέτοια σήμερα! Ὅπως προφήτευσε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ἄντρας ἀλλάζει γυναίκα σὰν τὸ πουκάμισό του καὶ ἡ γυναίκα ἀλλάζει ἄντρα σὰν τὴ ρόμπα της. Δὲν εἶνε αὐτὸ τύφλωσις;

● Τυφλοὶ λοιπὸν ὁ νέος ἢ ἡ νέα, ὁ πατέρας ἢ ἡ μάνα, ποὺ βαδίζουν ἀκάθεκτοι τὸ δρόμο τῆς καταστροφῆς. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ κάτι χειρότερο, ποὺ τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς τὶς παραμονὲς τοῦ πάθους του – γιὰ ποιούς; Γιὰ τοὺς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους. Τοὺς βλέπετε καὶ σήμερα στὸ εὐαγγέλιο· ἐνῶ ὅλοι εἶδαν καὶ ἀναγνώρισαν τὸ θαῦμα ποὺ ἔγινε, οἱ μόνοι ποὺ δὲν τὸ ἔβλεπαν ἦταν αὐτοί. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν ὁ Χριστὸς εἶπε· **«Οὐαὶ ὑμῖν, ὁδηγοὶ τυφλοῖ»** (Ματθ. 23,16). Ἄν ὁ σοπᾶνος στὸ βουνὸ κι ὁ ἀγράμματος χωρικὸς εἶνε πνευματικὰ τυφλοὶ, μικρὸ τὸ κακό, ἔχουν εὐθύνη γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους· τί νὰ ποῦμε ὁμως

γιὰ κάτι ἄλλους ποῦ, ἐνῶ εἶνε τυφλοὶ, θέλουν νὰ κάνουν τὸν ὁδηγὸ σὲ πλῆθος κόσμου; Σᾶς ἐρωτῶ, μπαίνετε σὲ αὐτοκίνητο ποὺ ὁ σωφὲρ εἶνε τυφλός, σὲ καράβι ποὺ ὁ καπετάνιος εἶνε τυφλός, σὲ ἀεροπλάνο ποὺ ὁ πιλότος εἶνε τυφλός; Ποτέ. Νὰ ὁμως ποὺ κάποιοι τυφλοὶ θέλουν νὰ γίνωνται ὁδηγοὶ ἄλλων.

Νὰ παρουσιάσω μερικοὺς **τυφλοὺς ὁδηγούς**; ✓ Νὰ ἓνας **δάσκαλος** ποὺ δὲν πιστεῦει στὸ Θεό. Ὅταν σὲ τέτοιο ἀνθρώπο ἐμπιστευθῆς ἓνα σχολεῖο, τὰ παιδιὰ θὰ ἐπηρεασθοῦν, ὁ τυφλὸς ὁδηγὸς θὰ τὰ ρίξη στὸ γκρεμὸ τῆς ἀπιστίας. Κάτι τέτοιο ἔγινε σ' ἓνα χωριὸ τῶν Γρεβενῶν· διωρίστηκε δάσκαλος ἓνας χιλιαστής, καὶ μετὰ τὰ παιδάκια γύρισαν μιὰ μέρα στὰ σπίτια τους καὶ ἔκαψαν τὶς εἰκόνες! Τὸ ὑπουργεῖο πρέπει νὰ κοσκινίζη τὸ διδακτικὸ του προσωπικὸ.

✓ Ὑπάρχουν τέλος καὶ **πολιτικοὶ** πνευματικὰ τυφλοὶ, ποὺ παίρνουν στὰ χέρια τους τὰ ἡνία τῶν λαῶν καὶ κυβερνοῦν. Μὴν παρεξηγηθῶ, δὲν ὁμιλῶ γιὰ τὸ μικρὸ μας τὸ κράτος. Τέτοιοι ἡγέτες, χωρὶς Θεό, –κρίμα στὰ γράμματα, τὶς γλώσσες καὶ τὴ διπλωματία τους– ὠδήγησαν τοὺς λαοὺς σὲ παγκοσμίους πολέμους, πρῶτο, δεύτερο, κ' ἐτοιμάζονται γιὰ τρίτο. Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς εἶπε· Παρακαλέστε τὸ Θεὸ νὰ μὴ μᾶς τυφλώσῃ καὶ ξανακάνουμε τὸ ἴδιο λάθος.

***

Ναί, ἀγαπητοί μου, ὑπάρχουν καὶ οἱ τυφλοὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδιάς, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν μάτια νὰ δοῦν **τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ μας, ποὺ εἶνε ἄπειρα** ὅπως ἀκοῦμε στὸ Πεντηκοστάριο· **«Τὶς λαλήσει τὰς δυναστείας σου, Χριστέ; ἢ τὶς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη;»** Χριστέ μου, λέει, ποιὸς θὰ μετρήσῃ τὰ θαύματά σου; (Κυρ. Τυφλ. δοξ. αἰν.). Καὶ ἂν γίνονταν ἡ θάλασσα μελάνι κι ὁ οὐρανὸς χαρτὶ καὶ τὰ δέντρα μολύβια, δὲν φτάνουν γιὰ νὰ περιγράψουμε τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνῃ μέχρι τῆς συντελείας.

***

Ἔχουμε θρησκεία ζωντανή. Μόνο τυφλοὶ δὲν βλέπουν. **«Ὅσοι πιστοὶ»** (θ. Λεϊτ.), στὸ Χριστὸ καὶ στὴν Ὁρθοδοξία, **ὅποιος μπαίνει στὴν ἐκκλησία καὶ ζῆ τὴ θεία λειτουργία, βλέπει θαύματα**. Νὰ στεκόμαστε λοιπὸν μὲ φόβο καὶ πίστι στὸ Χριστό, καὶ σὰν τὸν τυφλὸ νὰ τὸν εὐγνωμονοῦμε καὶ νὰ τὸν δοξάζουμε εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(f) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2092	Κυρ. Πατ. Α' Οἰκ. Συνόδου (Ἰω. 17,1-13) 20 Μαΐου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Χριστιανέ, εἶσαι ὤπλισμένος;

«*Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα...*» (Ἰω. 17,1)

Ὁ λόκληρη, ἀγαπητοί μου, ἡ σημερινὴ περικοπὴ τοῦ εὐαγγελίου εἶνε **προσευχή**.

Εἶνε ἓνα μέρος – γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἀποτελεῖ τὴν ἀρχή – τῆς προσευχῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία ἀπὸ τοὺς θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας μας ὠνομάστηκε **ἀρχιερατικὴ προσευχή** τοῦ Κυρίου. Πῶς πῆρε τὸ ὄνομα αὐτό; Ἀπὸ τὴν δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας μαθαίνουμε, ὅτι τρία εἶνε τὰ ἀξιώματα τοῦ Χριστοῦ· τὸ ἀρχιερατικόν, τὸ προφητικόν καὶ τὸ βασιλικόν. Ἄλλες ἐνέργειές του τὶς ἔκανε ὡς ἀρχιερεὺς, ἄλλες τὶς ἔκανε ὡς προφήτης, καὶ ἄλλες τὶς ἔκανε ὡς βασιλεὺς. Σ' αὐτὰ ποὺ ὁ Κύριός μας ἐνήργησε ὡς ἀρχιερεὺς ἀνήκει καὶ ἡ προσευχή. Πολλὲς φορές ἀναφέρουν τὰ εὐαγγέλια ὅτι προσευχήθηκε ὁ Χριστὸς κατὰ τὸν ἐπίγειο βίον του. Καὶ ἐπειδὴ ἡ προσευχὴ αὐτὴ τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς εἶνε ἡ πιὸ σημαντικὴ ἀπ' ὅλες τὶς προσευχῆς του, ὠνομάστηκε κατ' ἐξοχὴν **ἀρχιερατικὴ προσευχή**.

Ὁ μέγας ἀρχιερεὺς μας Χριστὸς ἀπηύθυνε τὴν προσευχὴ αὐτὴ πρὸς τὸν οὐράνιο Πατέρα του κατὰ τὴν **τελευταία νύχτα τῆς ἐπιγείου ζωῆς του**, τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Στὸ τέλος τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ἀφοῦ παρέδωσε στοὺς μαθητὰς του τὰ φρικτὰ μυστήρια, τὸ μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας, σὲ στιγμὲς μοναδικῆς καὶ ἀνεπανάληπτης, εἶπε τὴν προσευχὴ αὐτὴ. Σὲ λίγο μαζὶ μὲ τοὺς ἀποστόλους του ἐπρόκειτο ν' ἀφήσῃ πλέον τὸ ὑπερῶο τῶν Ἱεροσολύμων, γιὰ νὰ βγῆ ἔξω καὶ νὰ βρεθῆ πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων, στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ.

Ἡ ἀρχιερατικὴ προσευχὴ του ἦταν τὸ ἐπιπέλασμα τῆς τελευταίας παρατεταμένης διδασκαλίας τοῦ Κυρίου στοὺς μαθητὰς του – εἶνε ἐκείνη ποὺ ἀκοῦμε τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα στὸ πρῶτο καὶ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ δώδεκα εὐαγγέλια τῆς ἀκολουθίας τῶν Ἀχράντων

Παθῶν. **Ἡ μακρὰ αὐτὴ διδασκαλία** τοῦ Κυρίου, ποὺ περιέχει τὶς πιὸ σημαντικὲς παραγγελίες του, τὴν πολυτίμη **διαθήκη** ποὺ ἀφήνει πρὶν ἀπὸ τὸν ζωποιοὸ θάνατό του, περιέχεται σὲ τέσσαρα κεφάλαια τοῦ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελίου (τὸ 13ο, τὸ 14ο, τὸ 15ο καὶ τὸ 16ο).

Ἄν τώρα μὲ τὴ διδασκαλία αὐτὴ ὁ Χριστὸς ἔρριξε τὴ νύχτα ἐκείνη φῶς οὐράνιο στὴ διάνοια τῶν μαθητῶν, μὲ τὴν **προσευχὴ** ποὺ ἀκολούθησε στὸ τέλος τῆς διδασκαλίας θέρμανε τὴν καρδιά τους καὶ ἄνοιξε μέσα της βαθύτερα τὰ αὐλάκια γιὰ νὰ δεχτοῦν τὸν θεῖο σπόρο. Πρὸ παντὸς ὅμως ἡ προσευχὴ αὐτὴ ὤπλισε μὲ δύναμι, θάρρος καὶ ἐλπίδα τοὺς ἀγίους ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι σὲ λίγο θὰ μείνουν μόνοι καὶ θὰ σκορπίσουν, καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ κληθοῦν νὰ βαδίσουν κι αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους τὴν ὁδὸ τοῦ μαρτυρίου. Γιατὶ οἱ τελευταῖες φράσεις τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἦταν λόγια ποὺ προμήνυαν θυέλλες καὶ καταιγίδες. «*Ἐν τῷ κόσμῳ*», τοὺς προεῖπε ὁ Θεῖος Διδάσκαλος, «*θλίψιν ἔξετε* (στὸν κόσμον θὰ δοκιμάσετε θλίψιν)· *ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον* (ἀλλὰ νὰ ἔχετε θάρρος, ἐγὼ ἔχω νικήσει τὸν κόσμον)» (Ἰω. 16,33).

Καὶ ἀμέσως μετὰ ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Διδάσκαλος ὑψώνει τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ προσεύχεται! Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο διδάσκει τοὺς μαθητὰς του μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι στὸν καιρὸ τῶν θλίψεων, ποὺ θὰ συναντήσουν στὴν πορεία τους, πρέπει κι αὐτοὶ **νὰ καταφεύγουν μὲ τὴν προσευχὴ τους στὸ οὐράνιο Πατέρα**.

***

Ἡ προσευχὴ, ἀγαπητοί μου! Νὰ τὸ ὄπλο τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ μεταχειρισθοῦν οἱ ἀπόστολοι, ὅταν βρεθοῦν ἀντιμέτωποι μὲ τὸν κόσμον, ποὺ μὲ ὅλα τὰ δικά του ὄπλα θὰ ζητοῦσε νὰ τοὺς ἐξαφανίσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

Καὶ πράγματι τὸ ὄπλο αὐτὸ **τὸ χρησιμοποιοῦ**

ησαν πολὺ ἀποτελεσματικὰ οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι, ὅπως βλέπουμε στὶς Πράξεις καὶ στὶς Ἐπιστολές τους. Μιμήθησαν τὸ παράδειγμα τοῦ Διδασκάλου τους, ὁ ὁποῖος πρὶν δώσῃ τὶς ἀποτελεσματικὲς μάχες του κατὰ τοῦ διαβόλου προσευχόταν. Προσευχήθηκε στὴν ἔρημο τῶν πειρασμῶν ἀμέσως μετὰ τὴ βάπτισί του ἀπὸ τὸν Ἰωάννη στὸν Ἰορδάνη. Προσευχήθηκε τώρα στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο. Θὰ προσευχηθῆ μετὰ ἀπὸ λίγο στὸν κήπο τῆς Γεθσημανῆ. Καὶ προτοῦ νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του ἐπάνω στὸ σταυρό, πάλι θὰ προσευχηθῆ. Μέχρι τὴν τελευταία ἀναπνοή του συνεχῶς ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα του.

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ τοῦ Κυρίου μιμήθηκαν καὶ οἱ μαθηταὶ του. Στὶς κρίσιμες καὶ τρομερὲς περιστάσεις, μέσα στὶς ὁποῖες βρέθηκαν, οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι δὲν λησμόνησαν τὴν προσευχή. **Ἄοπλοι αὐτοὶ κατὰ κόσμον, νίκησαν τὸν κόσμον μὲ τὴν προσευχή τους**: μιὰ προσευχὴ ὅχι ὅπως οἱ δικές μας ἀδύναμες προσευχές, ἀλλὰ προσευχὴ γεμάτη πίστι, ἀγάπη καὶ ἐλπίδα στὸν Κύριο, προσευχὴ ποὺ κατέβαζε τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ.

Καὶ ἀκριβῶς διότι οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι γνώριζαν ἐξ ἰδίας πείρας **τὴ δύναμι τῆς προσευχῆς**, γι' αὐτό, ὅπως ὁ Διδάσκαλός τους, συνιστοῦν τώρα κι αὐτοὶ θερμὰ τὴν προσευχὴ στοὺς Χριστιανούς. Ὅποιος διαβάσει τὶς ἐπιστολές τους, ἰδίως τὶς ἐπιστολές τοῦ ἀποστόλου Παύλου, βλέπει ὅτι εἶνε γεμάτες ἀπὸ προσευχὲς καὶ προτροπές γιὰ προσευχή. Νὰ τὶς ἐπαναλάβουμε ἐδῶ; Εἶνε τόσο πολλές, ποὺ οὔτε ὁ χρόνος οὔτε ὁ χώρος ἐπαρκεῖ.

Μήπως καὶ **τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα**, ἀπὸ τὶς Πράξεις τῶν ἀποστόλων, **δὲν τελειώνει μὲ προσευχή**; Ἄφηνε ἐκεῖ στὴ Μίλητο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅπως ὁ Κύριός του, τὶς τελευταῖες του ὑποθήκες, τὴν διαθήκη του μποροῦμε νὰ ποῦμε, στοὺς κληρικοὺς τῆς Ἐφέσου, γιατί δὲν ἐπρόκειτο πιά νὰ τοὺς ξαναδῆ. Κι ἀφοῦ τελειώνει τὸ λόγο του, προσέξατε τί λέει τὸ ἱερὸ κείμενο, πῶς κλείνει σήμερα ὁ ἀπόστολος; **«Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεὶς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσήξατο»** (Πράξ, 20,36). Νά πῶς οἱ ἀπόστολοι ἀκολούθησαν τὰ ἴχνη τοῦ Κυρίου.

Ἀπὸ ὅλες τώρα τὶς προτροπές τους στοὺς πιστοὺς γιὰ προσευχή, ἄς σημειώσουμε ἐδῶ **μία μόνο προτροπὴ** τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Γράφοντας **στοὺς Χριστιανούς τῆς Ἐφέσου** τοὺς συνιστᾷ, νὰ ἐφοδιαστοῦν ἀπαραιτήτως μὲ τὰ ὄπλα ἐκεῖνα, ποὺ θὰ τοὺς βοηθήσουν νὰ βγοῦν νικηταὶ ἀπὸ τοὺς πειρασμούς. Με-

ταξὺ τῶν ὄπλων αὐτῶν, ποὺ ἀπαρτίζουν τὴν πνευματικὴ πανοπλία κάθε πιστοῦ, ὁ θεόπνευστος ἀπόστολος συγκαταλέγει καὶ τὴν προσευχή. Ἀκοῦστε πῶς ἀκριβῶς τὸ λέει: **«Ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα δυνηθῆτε ἀντιστῆναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ καὶ ἅπαντα κατεργασάμενοι στήναι... διὰ πάσης προσευχῆς καὶ δεήσεως, προσευχόμενοι ἐν παντὶ καιρῷ ἐν Πνεύματι, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο ἀγρυπνοῦντες ἐν πάσῃ προσκαρτερήσει καὶ δεήσει περὶ πάντων τῶν ἀγίων, καὶ ὑπὲρ ἑμοῦ...»** (Ἐφ. 6,13,18-19). Ὀπλισθητε! φωνάζει ὁ Παῦλος. Ὁ ἐχθρὸς ἐτοιμάζεται νὰ σᾶς ἐπιτεθῆ. Ὀπλισθητε μὲ ὅλα τὰ ὄπλα τοῦ Θεοῦ καὶ πρὸ παντὸς μὲ **τὴν προσευχή!** μὲ κάθε εἶδος προσευχῆς (δέησι, ἐξομολόγησι, εὐχαριστία, δοξολογία): προσευχὴ κάθε στιγμῆ, ἀδιάλειπτα, καρτερικά, μὲ χάρι ἁγίου Πνεύματος: προσευχὴ γιὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς ἀδελφούς σας, προσευχὴ καὶ γιὰ μένα ποὺ ἔχω ἀνάγκη.

* * *

Ζοῦμε, ἀγαπητοί μου, σὲ ἡμέρες πονηρές. Ποιὸς δὲν τὸ βλέπει; Ὁ σατανᾶς, ἀφοῦ φόρτισε τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων μὲ ἄγριο μῖσος, ἐξοπλίζει ἤδη καὶ τὰ κράτη μὲ τρομεροὺς **ἐξοπλισμούς**. Ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴν ἐμπαθῆ μανία οἱ Χριστιανοί, ὅπουδῆποτε στὴ Γῆ κι ἂν βρισκόμαστε, ἄς ἀντιτάξουμε τὴν **πανοπλία τοῦ Θεοῦ**. Ἄς πάρουμε στὰ χέρια μας τὸ ὄπλο τῆς προσευχῆς κι ἄς πολεμήσουμε μ' αὐτό, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, **«τὰς ἀρχάς, τὰς ἐξουσίας, τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου»** (ἔ.ἀ. 6,12). Ἄς παρακαλοῦμε τὸν οὐράνιο Πατέρα, νὰ διαλύσῃ τὰ σύννεφα τοῦ μίσους καὶ νὰ χαρίσῃ στὴ Γῆ τὴν εἰρήνη, τὴν ἀγάπη, **τὴν ἐνότητα** ἐκείνη τῶν ψυχῶν, τὴν ὁποία μὲ τόση θερμότητα καὶ κατ' ἐπανάληψιν ζήτησε ὁ Κύριος ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα του γιὰ τοὺς μαθητάς του. Καὶ ὁ οὐράνιος Πατέρας θὰ μᾶς δώσῃ ὅ,τι τοῦ ζητοῦμε **«ἐν τῷ ὀνόματι»** τοῦ Χριστοῦ. Γιατί ὁ Κύριος τὴ νύχτα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου μᾶς βεβαίωσε: **«Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν** (σᾶς βεβαιῶνω μὲ τὸν πιὸ ἐπίσημο τρόπο) **ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δώσει ὑμῖν. Ἔως ἄρτι οὐκ ἠτήσατε οὐδὲν ἐν τῷ ὀνόματί μου· αἰτεῖτε καὶ λήψετε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ᾗ πεπληρωμένη»** (ἰω. 16,23-24).

Χριστιανέ, σὲ ἐρωτῶ καὶ πάλι: **εἶσαι ὀπλισμένος** μὲ τὸ ὄπλο τῆς προσευχῆς; Ἐὰν ὄχι, τότε πῶς θὰ ἀντιμετωπίσης τὶς θλίψεις καὶ τοὺς πειρασμούς τοῦ κόσμου τούτου; Ποῦ θὰ βρῆς ἀσφαλισμένο καταφύγιο;

(†) ἐπίσκοπος Αὔγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2094	Κυριακὴ Πεντηκοστῆς (Ἰω. 7,37-52· 8,12) 27 Μαΐου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ δύναμις τοῦ παναγίου Πνεύματος

«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος» (Ἰω. 7,38)

Ἡ κάθοδος τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἀγαπητοί μου, ἐπάνω τοὺς μαθητὰς καὶ ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἀγία αὐτὴ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Κύριος τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Πέμπτης προετοίμαζε τοὺς μαθητὰς του γιὰ ὅσα συγκλονιστικὰ θ' ἀκολουθοῦσαν μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα καὶ γιὰ τὸν ἀποχωρισμό τους. Ἀκούγοντας τὸν Διδάσκαλό τους οἱ μαθηταὶ σκυθρωπάσαν. Καὶ ἐκεῖνος, καθὼς ἡ λύπη πλημμύριζε τὴν καρδιά τους, τοὺς παρηγοροῦσε λέγοντας· «Ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς» (Ἰω. 16,7). Μπορεῖ νὰ σᾶς λυπῶ, λέει, μ' αὐτὰ ποὺ σᾶς προλέγω, ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Σᾶς συμφέρει ὅμως νὰ φύγω ἐγώ· γιὰτὶ **ἂν ἐγὼ δὲν φύγω, δὲν θὰ ἔλθῃ σ' ἐσᾶς ὁ Παράκλητος**, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· ἐνῶ, ἐὰν φύγω, θὰ πάω νὰ τὸν στείλω σ' ἐσᾶς. Ἑρμηνευταὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπως ὁ Θεοφύλακτος Βουλγαρίας, ἐξηγοῦν ὅτι, γιὰ νὰ ἔλθῃ τὸ πανάγιο Πνεῦμα, ἔπρεπε νὰ λυθῇ προηγουμένως ἡ ἔχθρα καὶ νὰ προηγηθῇ ἡ συμφιλίωσις (Ἐ.Π. Migne 124,210). Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ συμφιλίωσις, ἔπρεπε νὰ θανατωθῇ ἡ ἀμαρτία διὰ τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι καὶ ἔγινε.

Χωρὶς τὸν σταυρὸ Πνεῦμα ἅγιον δὲν θὰ κατέβαινε στὴ Γῆ. Ἄν δὲν προηγεῖτο ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ, ὁ κόσμος θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ πορεύεται τὸ δρόμο του μέσα σὲ μιὰ πνευματικὴ Σαχάρα, τὴν ὁποία εἶχαν δημιουργήσῃ τὰ ἀμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ Χριστοῦ ἐπικρατοῦσε παντοῦ **πνευματικὴ ξηρασία**· δροσιὰ ἀγίου Πνεύματος πουθενά! Καὶ αὐτὴ ἡ χά-

ρις τοῦ παναγίου Πνεύματος, ποὺ εἶχε λάμψει τὴν ἐποχὴ τῶν προφητῶν, κι αὐτὴ εἶχε ἐγκαταλείψει τοὺς Ἰουδαίους· τόσο οἱ ψυχές τους ὅσο καὶ ὁ ναὸς τους εἶχαν μείνει ἔρημα ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ παναγίου Πνεύματος. Φοβερὴ ξηρασία ἐπικρατοῦσε, ἀληθινὴ Σαχάρα! Ὅπως λέει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, μέχρι τότε στὸν κόσμον *«οὐπω ἦν Πνεῦμα ἅγιον (δὲν ἔπνεε ἀκόμη Πνεῦμα ἅγιον), ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδόξασθη (γιατὶ ὡς τότε ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε δοξασθῆ)»* (Ἰω. 7,39). Δὲν ὑπῆρχε δηλαδὴ ἡ χάρις τοῦ ἀγίου Πνεύματος, γιὰτὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε ἀκόμη προσφέρει τὴν σταυρικὴ του θυσία.

Αὐτὴ τὴ θυσία ὑπονοεῖ τὸ *«ἐδόξασθη»*· ἡ **θυσία τοῦ Ἰησοῦ ὀνομάζεται δόξα του**, γιὰτὶ δι' αὐτῆς νικήθηκε κατὰ κράτος τὸ βασίλειο τῆς ἀμαρτίας, γεφυρώθηκε τὸ χάσμα μετὰξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, καὶ ἔτσι ἐπῆλθε ὁ ἐπιδικώμενος εὐλογημένος σκοπός, ἡ μεγάλη καταλλαγή, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἀποστάτης ἄνθρωπος συμφιλιώθηκε μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα.

Χάρις λοιπὸν στὸν ὑπὲρ ἡμῶν σταυρωθέντα, ἀναστάντα καὶ ἀναληφθέντα στοὺς οὐρανοὺς Ἰησοῦν Χριστὸν ἦλθε τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ὁ Παράκλητος, **τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον**.

Ἔκτοτε ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος ρέει ἀφθονῶς, ὡς *«ζῶσα πηγὴ νοερά»*, ὅπως ψάλλει ὁ ἱερὸς ὑμνωδός (ἔσπ. Πεντηκ. στιχηρ. ἰδιόμ.), μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Πρὸς αὐτὴ τὴν πηγὴ καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους ὁ Ἰησοῦς κράζοντας· *«Ἐάν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω»*. Ἄν κάποιος νιώθῃ δίψα πνευματικὴ, σ' ἐμένα ἄς ἔρχεται καὶ ἄς πίνῃ. Καὶ ἀμέσως ἐν συνεχείᾳ προσθέτει· *«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος»* (Ἰω. 7,37-38. πρβλ. Ψαλμ. 39,9). Λέγοντας *«ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ»* ἐννοεῖ *«ἀπὸ τὴν καρδιά του»*.

Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ; Ὅτι ἐκεῖνος ποὺ θὰ πιστέψῃ σ' αὐτόν, θὰ δεχθῆ μέσα στὴν καρδιά του τὴ χάρι τοῦ παναγίου Πνεύματος· καὶ γιὰ νὰ δείξῃ πόσο **πλούσια θὰ εἶνε ἡ χάρις**, δὲν μιλάει γιὰ ποταμὸ ἀπλῶς ἀλλὰ γιὰ «*ποταμούς ὕδατος ζῶντος*». Ἡ χάρις δηλαδὴ τοῦ ἁγίου Πνεύματος αὐτὸν ποὺ θὰ τὴν δεχθῆ θὰ τὸν δροσίζῃ τὸν ἴδιο πνευματικά, ὥστε νὰ μὴν αἰσθάνεται πλέον μέσα του τὴν πνευματικὴ ἐκείνη ξηρασία ποὺ ἔχουν διαρκῶς οἱ ἄπιστοι. Ἄλλ' ὅταν ἡ χάρις αὐτὴ κατοικήσῃ καλὰ μέσα στὴν καρδιά τοῦ πιστοῦ, θ' ἀρχίσῃ νὰ ξεχειλίζῃ καὶ θὰ μεταβάλλῃ ἔτσι τὴν καρδιά τοῦ χαριτωμένου ἀνθρώπου σὲ μιὰ βρύση, σὲ μιὰ θεϊκὴ πηγὴ, σὲ ἕνα πνευματικὸ ποταμὸ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ δροσιστοῦν **κι ἄλλες ψυχές** ποὺ διψοῦν νὰ βροῦν τὴν ἀλήθεια.

* * *

Ἦ ἡ δύναμις τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἀγαπητοί μου! Ἀκατανόητα φαίνονται στοὺς ἀπίστους ὅσα προφητεῖεὶ ὁ Χριστὸς γι' αὐτὴ τὴ δύναμι· καὶ ὅμως εἶνε ἀληθινά, ἕκατὸ τοῖς ἕκατὸ ἀληθινά. Αὐτὸς ποὺ μελετᾷ τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς μέχρι σήμερα, ἂν εἶνε εἰλικρινῆς φίλος τῆς ἀληθείας, θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι βρίσκεται μπροστὰ σὲ μεγάλες ἐκπλήξεις· γιατί σὲ κάθε σελίδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας συναντᾷ ἀνθρώπους, ἀληθινούς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι πότισαν τὸν κόσμον καὶ ἀναδείχθηκαν πραγματικὰ ποταμοὶ πνευματικοὶ στὴ γενεά τους· παρουσίασαν καταπληκτικὴ δραστηριότητα, καὶ μὲ τὸ λόγο καὶ τὸ ἔμπρακτο παράδειγμά τους προκάλεσαν μεγάλη πνευματικὴ ἀνθησι ἐκεῖ ποὺ προηγουμένως ἐπικρατοῦσε ξηρασία. Ἀναδείχθηκαν ὄντως «**ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος**»! Τέτοιοι ποταμοὶ μὲ τὴ δύναμι τοῦ παναγίου Πνεύματος ἀναδείχθηκαν στὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας **οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι**, καὶ κατόπιν μέχρι καὶ σήμερα **οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι** τῆς Ἐκκλησίας ποὺ συνεχίζουν τὸ ἔργο τῶν ἀποστόλων.

Ἄν ἀνοίξουμε τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων, θὰ δοῦμε, ὅτι **ἡ προφητεία** αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴ θαυματουργικὴ δύναμι τοῦ παναγίου Πνεύματος **πραγματοποιήθηκε** στὸ πρόσωπο τῶν ἁγίων **ἀποστόλων** καὶ μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ.

✓ **Νά ὁ Πέτρος.** Ὁ ἀγράμματος αὐτὸς ψαρᾶς τῆς Γαλιλαίας τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς γίνεται ῥήτορας· ἡ γλῶσσα του ποταμὸς ἀκατάσχετος, τὰ λόγια του ἔχουν τέτοια δύναμι καὶ πειστικότητα ὥστε τρεῖς χιλιάδες ψυχές

πιστεύουν, μετανοοῦν, βαπτίζονται στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

✓ **Νά καὶ ὁ Στέφανος,** ὁ πρῶτος ἀπ' τοὺς ἑπτὰ διακόνους τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων· εἶνε «*πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως*» Πνεύματος ἁγίου καὶ «*ποιεῖ τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ*» (Πράξ. 6,8). Ὅμιλεῖ μὲ δύναμι καὶ θάρρος ποὺ καταπλήσσουν τοὺς ἀντιπάλους.

✓ Ἀλλὰ τί νὰ ποῦμε γιὰ τὸν **Παῦλο;** Καυχώμεθα ἀληθινὰ ἐν Κυρίῳ οἱ Χριστιανοὶ γι' αὐτόν καὶ μπορούμε νὰ ποῦμε στοὺς ἀθέους· Ἄπιστοι! νὰ ἕνας ποὺ ἦταν διώκτης τοῦ Χριστοῦ, πίστεψε σ' αὐτόν καὶ «*ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ (ἀπὸ τὴν ψυχὴ του) ἔρρευσαν ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος*». Διαβάστε τὸν βίο του, μελετήστε τὶς ἐπιστολές του. Δὲν τὸ βλέπετε ὅτι ἀπὸ κάθε σελίδα τῆς ζωῆς καὶ τῶν γραμμάτων του ἀναβλύζει ποταμὸς θείας σοφίας; Δὲν εἶνε ἡ διδασκαλία του σὰν ποτάμι ποὺ τρέχει διαρκῶς, χωρὶς νὰ σταματᾷ τὴν πορεία του, ἀλλὰ μὲ δύναμι παρασύρει κάθε ἐμπόδιο;

«**Ποταμοὶ μεγάλοι**», θαυμαστὰ δημιουργήματα τῆς δυνάμεως τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἀναδείχθηκαν οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι· καὶ κοντὰ σ' αὐτούς, σὰν δευτερεύοντες ποταμοὶ, τρέχουν **οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας** μας (Βασίλειοι, Γρηγόριοι, Χρυσόστομοι κ.λπ.), αὐτοὶ οἱ «*μελίρρυτοι ποταμοὶ τῆς σοφίας, οἱ τὴν κτίσιν πᾶσαν θεογνωσίας νάμασι καταρδεύσαντες*» (ἀπολυτ. Τριῶν Ἱεραρ.). Ποιὸς μελετᾷ τὸν βίο τῶν ἁγίων αὐτῶν ἀνδρῶν καὶ δὲν θαυμάζει τὰ κατορθώματά τους, καὶ δὲν ὁμολογεῖ, ὅτι τέτοια ζωὴ, τέτοια σοφία, τέτοια ἀγιότης, δὲν ἔχουν ἄλλη πηγὴ παρὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο;

* * *

Ἐὰν ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, λόγῳ ἐλλείψεως θελήσεως καὶ ἀφοσιώσεως στὸ Χριστό, δὲν ἔχουμε γίνεῖ ποταμοὶ τῆς θείας χάριτος, ἂς φιλοδοξήσουμε νὰ γίνουμε τοῦλάχιστον **ῥυάκια τοῦ παναγίου Πνεύματος**. Μιὰ κοινωνία, ποὺ παρουσιάζει τόση ξηρασία τοῦ Πνεύματος, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πνευματικὲς φλέβες καὶ ῥυάκια ποὺ θὰ χαρίσουν θεία δροσιὰ στὶς κατὰξερρες ψυχές τῶν θνητῶν.

Μακάρι **τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ν' ἀναδεικνύη** πάντοτε μέσα στὴν Ἐκκλησία πιστοὺς κληρικούς καὶ λαϊκοὺς, ἄντρες καὶ γυναῖκες, στὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων νὰ ἔχουν ἐφαρμογὴ τὰ λόγια τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ «*Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**